

محبت به خدا در ساحت خود قرار دارد و این غیر از محبتی است که نسبت به زن و فرزند داریم

شماره پرسش: ۱۳۳۲۲

تاریخ ارسال پرسش: ۱۳۹۴/۶/۲۶ ۰۵:۲۸:۴۴

متن پرسش

سلام علیکم: ضمن تشکر از استاد گرامی ۱. فرمودید: «اگر در راستای محبت به همسر و فرزند احکام الهی را زیر پا بگذارید، باید این نوع محبت را در خود از بین برد.» آیا منظورتان این است که ما دو نوع محبت می توانیم داشته باشیم؟ که اگر اینطور است ما در وجود خود یک نوع محبت بیشتر نمی بینیم و همین محبت صحیح و درست است که ما بعضا بخاطرش دچار گناه می شویم که اگر ما این محبت را از بین ببریم که دیگه محبتی به آنها نخواهیم داشت، یا منظورتان محبت به گناه است که ما باید محبت به گناه را از بین ببریم تا بخاطر آن احکام الهی را بخاطر محبت زن و فرزند و همسر زیر پا نگذاریم؟ ۲. فرمودید که محبت به فرزند و همسر مانع محبت خدا نمی شود ولی قسمت دیگه سوال دیگه بنده باقی ماند که ما محبت به خدا و اهل البیت (ع) را بالاترین محبت می دانیم ولی وقتی به قلب مراجعه می کنیم به فرزند یا همسر محبت بیشتر داریم. (البته محبت ایمانی) مثال دیگر وقتی امام خمینی (ره) را در نظر می گیریم انگار محبت امام خمینی (ره) برایمان بیشتر از امام حسین است (ع) در صورتی که می دانیم محبت به امام حسین (ع) بالاتر است. با تشکر از حضرتعالی

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: بالاخره محبت به خدا در ساحت خود قرار دارد و این غیر از ساحت محبتی است که نسبت به زن و فرزند داریم. با توجه به این نکته که این محبت نباید با غفلت ما جای محبت زن و فرزند را بگیرد. آری! محبت به حضرت امام نسبت به حضرت سیدالشهداء «علیه السلام» ملموس تر است ولی تمام این محبت در ازای محبت به حضرت سیدالشهداء «علیه السلام» معنا پیدا کرده است، نه جدای از آن. به همین جهت اگر فرض کنید که حضرت امام جدای از حضرت سیدالشهداء «علیه السلام» است، هیچ محبتی به ایشان نخواهید داشت، و در همین راستا محبت به امام حسین «علیه السلام» دارید، نسبت به حضرت حق. موفق باشید